

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/164/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712216011
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7712216011.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ul. Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., ul. Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ul. Župné nám. 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce, č.k. 6C/217/2012-42 z 25. novembra 2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Žalobca v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt (veriteľ zo Zmluvy o úvere č. 9330024) navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasl. Zák. č. 233/1995 Z.z. „Exekučný poriadok“ zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu, ktorú oprávnený navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho z citovanej zmluvy dlžníkom : H. Q., R.. XX.X.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciu exekučnej veci číslo EX 15166/2010. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Michalovce a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uplatneného nároku, poukázal pritom na ustanovenia § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 1.9.2005 a tiež § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 1.12.2006, z ktorých vyplýva, že v exekučnom konaní je povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o návrhu na zmenu súdneho exekútora do 30 dní od doručenia takéhoto návrhu súdu.

V danej veci súd konštatoval (keď citoval § 44 ods. 3 zák. č. 233/95 Z.z. a §§ 3, 5, 6, 15 zák. č. 514/2003 Z.z.) a dôvodil, že žalobca sa domáhal nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, vydania rozhodnutia o zmene exekútora po zákonom stanovenej lehote. Pri tomto nároku je potrebné splnenie niekoľkých kumulatívnych podmienok 1/ predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne, 2/ vydanie nezákonného rozhodnutia a vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody, 4/ zrušenie alebo zmena nezákonného rozhodnutia príslušným orgánom, 5/ podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktorého sa mala nezákonnosť týkať. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, ak chýba čo i len jedna podmienka, nie je možné nárok na náhradu škody priznať. Ako je vyššie uvedené žalobca nepreukázal, že nárok

predbežne prerokoval so žalovanou. Ďalšou podmienkou pri uplatnení nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia je preukázanie zrušenia nezákonného rozhodnutia. Z exekučného spisu tunajšieho súdu, ktorý je pripojený ku konaniu nevyplýva, aby vydané uznesenie o vyhovení žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora bolo zrušené. Žalobca nezákonnosť rozhodnutia odôvodnil tým, že súd nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Súd v tomto konaní preto posudzuje nárok žalobcu na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a iba v intenciách tohto zákona o nároku žalobcu rozhoduje. Z uvedeného dôvodu je návrh žalobcu nedôvodný a v rozpore so zákonom č. 514/2003 Z. z., keďže prevedeným dokazovaním bolo zistené, že k vydaniu uznesenia o zmene exekútora došlo až po predložení vyúčtovania trov exekúcie pôvodným súdnym exekútorom na viaceré urgencie súdu. Súd zdôraznil, že v tomto prípade nemôže ísť o nesprávny úradný postup, pretože výsledkom postupu súdu bolo vydanie rozhodnutia. Nesprávnosť postupu, ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal, žalobca odôvodňoval prietiahmi v konaní, tieto však v tejto veci neboli preukázané tak, ako to tvrdil. Nárok žalobcu na náhradu škody nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku podľa zák. č. 514/2003 Z. z., preto nie je daný samotný základ nároku žalobcu. Súd sa z uvedeného dôvodu nezaoberal ani správnosťou vyčíslenia náhrady škody, či nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca v tomto konaní požadoval.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že ich náhradu nepriznal žiadnemu z účastníkov, nakoľko žalobca bol v konaní neúspešný.

V podanom odvolaní žalobca podľa § 221 ods. 1 navrhol zrušiť rozsudok a vec opätovne prejednať, lebo (rozhodoval vylúčený sudca, vec bola nesprávne právne posúdená, dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. a súd nesprávne zistil skutkový stav vo veci). Tak ako v stovkách iných sporov v odvolaní namietal žalobca, že nebola splnená podmienky nestrannosti súdu (poukazoval na rôzne rozhodnutia ústavného súdu, I.ÚS/27/98, III.ÚS/16/2000) potom aj na iné názory v uzneseniach Krajského súdu v Trnave a k majetkovej škode uviedol, že súd nespĺnil povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a nepoučil žalobcu, že má predložiť ďalšie dôkazy pred pojednávaním). Žalobca predložil aj znalecký posudok až po polroku od podania žaloby na súde, lebo určenie výšky škody a jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné a tak ako aj v stovkách iných odvolaní poukázal odvolateľ na porušenie práva, pretože žalobca bol neúspešný v konaní a súd prvého stupňa urobil právnu chybu. Sú irelevantné úvahy súdov o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vzťahovať na možnosť predpokladať porušovania zákona štátnym orgánom. Ďalej rozobral rozsudok KS v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014 na podporu svojich tvrdení.

Pripojil aj niektoré rozhodnutia o vylúčení sudcov a to tak uznesenia KS v Trnave ako aj napr. uznesenie 25NcC/275/2012 KS v Nitre.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny a súd zákonne rozhodol.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

K niektorým skutočnostiam tvrdným v odvolaní odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený.

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS

v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I.ÚS293/2013-10 z 29.5.2013, I.ÚS311/2013-10 z 29.5.2013, III.351/2013-11 z 18.7.2013, IV.ÚS508/2013-8 z 15.8.2013 atď.), pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností.

Vyjadrenie žalovaného k žalobe bolo žalobcovi doručené, preto nedošlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom tým, že nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia a stav, že nemala možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie si spôsobilá sama tým, že sa bez dôležitého dôvodu neustanovila na pojednávanie, na ktorom bolo rozhodnuté.

Súd sa nedopustil viacerých omylov, lebo nekonštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané vo všetkých prípadoch, pretože uvádza exekučné veci, v ktorých bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie po zákonom ustanovenej lehote 15 dní.

Právny názor žalobcu, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie), resp. aby súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia), nemá oporu v § 44 ods.2 druhá a tretia veta zák.č.233/95 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (v znení účinnom do 31.12.2012), podľa ktorého ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, a teda ani v súdnej praxi.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní, na ktorom sa však žalobca - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnil, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise.

Súd správne nepriznal žalobcovi majetkovú škodu, vzniknutú z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde), lebo udržiavanie a správa informačného systému nemajú nijakú príčinnú súvislosť s existenciou tvrdených prieťahov a výdavky spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde neboli nevyhnutne potrebné, lebo žalobkyňa nepreukázala, žeby toto urgovanie a kontrola nejako ovplyvnila činnosť exekučného súdu, preto tieto výdavky musí znášať sama.

Napadnutý rozsudok nie je nepreskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami a interpretáciou odôvodnenia napadnutého rozsudku možno zistiť, že súd sa v podstate stotožnil so skutkovými tvrdeniami a právnymi názormi žalovaného.

Napadnutý rozsudok je vecne správny a odvolací súd ho potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a stotožňuje sa s jeho dôvodmi.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa zakladá na § 224 ods.1 a § 142 ods.1 O. s. p., lebo neúspešný účastník nemá právo na náhradu trov konania a tým uje žalobca.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.